

CAFER MODERRİS-İ SÂDIKÎ

*Yarım Kalan Hikâye
ve Diğer Öyküler*

Türkçesi: YUSUF ÖZ

HECE

Öykü

Cafer Moderris-i Sâdîki: İranlı yazar, çevirmen, köşe yazarı ve edebiyat editörü. 1954 yılında İsfahan'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladı. Eğitimini sürdürmek üzere 1972 yılında Tahran'a gitti. Tahran'a yerleştiği ilk yıldan itibaren öykü yazarlığına yöneldi. İlk öyküsünü aylık edebiyat dergisi Rudeki'de yayımladı (1973). Lisansını İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde tamamladı. 1977 yılında Ettelaât Gazetesi'nde muhabir olarak göreve başladı. 1979 yılından itibaren Âyendegân Gazetesi kültür servisinde çeviri işlerinin yanı sıra, kitap tanıtım ve eleştiri yazıları yazdı. Sekiz öyküden oluşan ilk kitabı, *Beççehâ Bâzi Nemi Konend* adıyla yayımlandı (1977). Aynı yıl kaleme aldığı ilk romanı *Nemâyîş* 1980'de okurlarıyla buluştu. *Gâvhunî* (1983) romanıyla üne kavuştu. Bugüne kadar altı öykü kitabı ve on sekiz romanı yayımlanan Sâdîki, bazı Farsça klasik eserlerin yeniden neşredilmesi, editörlük gibi yayın faaliyetlerinde bulundu. Yazar, Farsça klasik mensur metinlerle yoğunlaşmasından edindiği kazanımlarını, özellikle bu eserlerin akıcı, yalın ve doğrudan anlatım biçimini bir teknik olarak kullandı. Kurgu ve içerik olarak diğer romanlarından farklı olan *Arz-ı Hâl*'de böyle bir üslup kullanılarak klasik bir yapıya ulaşmaya çalıştı.

Devrim sonrasında başarılı yazarları arasında yer alan ve aynı zamanda İngilizceden öykü çevirileri de olan Sâdîki, Shirley Jackson, Anne Tyler, Ann Beattie, John Updike, Raymond Carver, Tobias Wolff, Kazuo Ishiguro gibi Amerikan ve İngiliz yazarlarından derlediği yedi öykü seçkisini, *Latari (The Lottery), Çehov ve Dâstânhâ-yi Diğer* adıyla yayımladı (1992).

Sâdîki, Gâvhunî, Kelle-i Esb, Şerik-i Curm ve Nâkucââbâd adlı romanlarıyla adından söz ettiren ödüllü olmuş öykü ve romancılar arasındadır. *Gâvhunî*, Efham-i Derbendî tarafından İngilizceye çevrilerek şair ve eleştirmen Dick Dawis'in tanıtım yazısıyla basıldı (*The Marsh*, California, 1996). Aynı roman, yönetmen Behrûz Efhamî tarafından filme çekildi (2003), film yurtiçi ve yurtdışı festivallerde ödül aldı.

Kelle-yi Esb romanı da Mani Hakikî ve Carl Wilson tarafından İngilizceye çevrildi, bu çevirinin bir bölümü *Penk & Ink* dergisinde yayımlandı (Book IV, 1998). Bu roman, Siyaveş Azerî çevirisiyle Türkçeye de kazandırıldı (*At Kafası*, İstanbul, 2002). *Gâvhunî* ve diğer öyküsü *Men tâ Subh Bidârem* (2004), Maral Jefroudi tarafından Türkçeye aktarılarak *Ben Sabaha Kadar Uyanığım* adıyla yayımlandı (Metis, 2007).

Öyküleri: *Beççehâ Bâzi Nemi-Konend* (Çocuklar Oyun Oynamıyorlar) 1977; *Kismet-i Diğerân ve Dâstânhâ-yi Diğer* (Elalemin Kismet ve Diğer Öyküler) 1985; *Devâzdeh Dâstân* (Oniki Öykü) 1990; *Kenâr-i Deryâ, Murabhasî ve Âzâdî* (Sahil, İzin ve Özgürlük) 1998; *An Teref-i Hıyâbân* (Caddenin Diğer Tarafı) 2002; *Vekayî-i İttifakiye* (Beklenmedik Olaylar) 2006.

Romanları: *Nemâyiş* (Gösteri) 1980; *Gavbhuni* (Bataklık) 1983, *Bâlûn-i Mehtâ* (Mehta'nın Balonu) 1989; *Sefer-i Kısra* (Kısra'nın Yolculuğu) 1989; *Nâkocââbâd* (Erdemli Kent) 1990; *Arz-i Hâl* (Arz Olunur) 1997; *Kelle-i Esb* (At Kafası) 1991; *Şerik-i Curm* (Suç Ortağı) 1993; *Şâh Kelid* (Anahtar) 1999; *Men tâ Subh Bidârem* (Ben Sabaha Kadar Uyanıgım) 2003; *Didâr Der Halep* (Halep'te Buluşma) 2004; *Âb u Hâk* (Su ve Toprak) 2005; *Bijen u Menije* (Bijen ve Menije) 2008; *Tûp-i Şebâne* (Gece Topu) 2009; *Haterât-i Ordîbehişt* (Mayıs Anıları) 2014; *Rûzname-nevis* (Gazeteci) 2015; *Kâfeî Kenar-i Âb* (Su Kenarında Bir Kafe) 2015; *Bibişt u Dûzeh* (Cennet Cehennem) 2016.

Çevirileri: *Latari, Çehov ve Diğer Öyküler* 1992, *Tercüme-i Tefsir-i Taberi* (Kıssahâ) 1993, *Kaziyye-i Acib-i Dr. Cegil ve Mr. Haid* 1994, *Frenkeştain* 1995, *Mâcerâhâ-yi Tom Sawyer* 1994, *Nişân-i Sorh-delîri* 1995, *Dâstân-hâ-yi Ceng-i İspanya-yi Hemingway* 2001

Derleme: *Sâdık Hidâyet-i Dâstân-nivîs* (Öykü Yazarı Sadık Hidâyet) 2001.

Editörlük ve Metin Neşri: *Târih-i Sistân* 1993, *Makâlât-i Mevlâna* (FihîMâFih) 1993-1995, *Makâlât-i Şems* 1994, *Siret-i Resûlullâh* 1995, *Acâyibnâme* 1996, *Kıssahâ-yi Şeyh İsrâk* 1997, *Târih-i Beyhakî* 1998, *Ser Gozeşt-i Hâcî Bâbâ-yi Isfehâni* 2000, *Tefsir-i Atik-i Nişâbüri* 2001.

Yusuf Öz: 9 Ağustos 1963 Adapazarı doğumlu. Orta öğretimini Adapazarı'nda tamamladı. 1983-1984 eğitim-öğretim döneminde Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Doğu Dilleri ve Edebiyatları Bölümü Fars Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalında filoloji eğitimine başlayıp 1987 yılında mezun oldu. Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde yüksek lisansını tamamladı. 1989-1990 yılları arasında Ankara Üniversitesi Türkçe Öğretim Merkezinde (TÖMER) okutman olarak görev yaptı. 1992 yılında Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri ve Edebiyatları Fars Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalına araştırma görevlisi olarak atandı. 1997'de doktorasını tamamladı.

1999 yılında Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri ve Edebiyatları Bölümü Fars Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı yardımcı doçent kadrosuna atandı. 2007 yılında Doçent unvanını aldı. 2010-2011 eğitim-öğretim döneminden itibaren akademik faaliyetlerini Kırıkkale Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri ve Edebiyatları Bölümü Mütercim Tercümanlık (Farsça) Anabilim Dalında yürütmektedir.

**YARIM KALAN HİKÂYE
VE DİĞER ÖYKÜLER**

CAFER MODERRİS-İ SÂDİKÎ

**Farsçadan çeviren:
YUSUF ÖZ**

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 439
Öykü

Birinci Basım: Haziran 2017
©Hece Yayınları
Sertifika No: 17672

Kapak Tasarımı: SARAKUSTA
www.sarakusta.com.tr
Teknik Hazırlık: Bülent Güler
Editör: Hayriye Ünal

Baskı: Dumat Ofset
T: (0312) 278 82 00

ISBN: 978-605-9556-39-2

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

Elâlemin Kısmeti /	7
Olduğu Gibi /	53
Saz /	85
Bilet Almaya Gittiđim Gün /	93
rnek Haber /	103
Yarım Kalan Hikâye /	121
Hata Benimdi /	127

ELÂLEMİN KISMETİ

Adam durdu: “İşte burası.”

Kız kardeşler durup gözlerinin önünde duran büyük, gösterişli bir eve hayretle baktılar. Burası, şehrin yukarısında zengin bir semtti. Ev de semtteki diğer evlerden bir eksiği olmayan zengin evlerinden biriydi; yalnızca kapının önündeki merdivenleri toz kaplamış, âdeta bu evde kimse- nin oturmadığını gösteriyordu. Oturan olsa da, epeydir kapı önündeki merdivenleri süpürmedikleri belliydi.

Küçük kız kardeş birkaç adım geriledi. Sokağın ortasında, duvarın üzerinden evin bahçe ve binasını görebilmek için ayak parmakları üzerine kalktı ve “Burası mı?” diye sordu.

Adam gülümsedi: “Neresi ya?”

Zile basmak için kapıya yürüdü. Kızına sokağın ortasından kenara çekilmesini söyledi.

Kız kardeşler şaşkındılar; merhum ağabeylerinin böyle bir evi olmasına inanamıyorlardı. Yükünü tuttuğunu, şehrin kuzeyinde yaşadığını işitmişlerdi fakat bundan ötesini bilmiyorlardı.

Büyük kız kardeş: “Neden kapıyı kapatmışlar? Mevlit yok mu? Kimseyi çağırmamışlar mı?”

Küçük kız kardeş: “Bu kadına böyle şeyler zor mu geliyor? Bunları anlaması neden bu kadar zor? Vallahi kimsenin gelmesini istemiyor. Vallahi istemiyor..”

Biri anahtar deliğinden “Kim o?” diye seslendi.

Adam eliyle kızlara susmalarını işaret ederek anahtar deliğinden: “Müluk Hanım, benim Sait.”

Kapı açıldı. Anahtar deliğinden, “İçeri girdiğinizde bi zahmet kapıyı kapatın” diye tembihlendi.

Kızlar ağır ağır ve isteksizce tozlu merdivenlerden çıktılar. İçeri girmeden önce bakışıp başlarını salladılar. Ablaları, bir ah çekti; yaşlı gözlerle ve usulca kardeşlerine:

-Hiç olmazsa şu kapının önüne bir süpürge çalsa da rezil olmasa olmaz sanki.

En küçükleri: Nerde!.. Bu kadın kim, utanmak kim?

Sait, uzaktan kadının seki üzerinde durup kendilerine baktığını görünce susmasını söylemek için ona döndü. En küçükleri artık konuşmuyordu; ön bahçeye büyülenmişti. Her iki kız kardeş, ağlayan gözlerle güllere, genç fidanlara, yaban otlarla sarılmış bahçenin boylu çimenine bakıyorlardı. Hayretler içerisindeydiler. Ablaları dişleriyle çarşafını ısıırıyordu. Fısıltıyla:

-Allah canımı alsın belki de bu yaban otlarını elleriyle yuluyordu. Belki bu gülleri elleriyle dikmiş, kendisi suluyordu...

Sait konuşulanları duydu. Gülümsedi. Yüksek sesle:

-Hayır, emin ol Meryem’ciğim Aziz hiç bu işlere gelemezdi, yani buna zamanı yoktu. Onca işinin arasında bir de bunlarla nasıl ilgilenirsin?

-Sen nereden biliyorsun?

-Hanımına sor.

Meryem,Sait'e sertçe baktı, bir şey demedi. Dudağın-daki gülüşü bir küfür gibiydi. Ağabeyleri için pek üzülmüyor gibiydi ya da onların bilmediği bir şeyler biliyor ve bunun için gülümseyebilirdi? Ağabeylerinin ölümünden henüz üç gün geçmemişti. Sait, Aziz'in öldüğü günün ikindisinde kız kardeşlerine telefon etmiş ve onlar, o gece otobüsle yola çıkmışlardı. Dün onun mezarı başındaydılar ve bugün ilk kez onun evine ayak basıyorlardı mevlit için. Sait, daha önce bir iki defa gelmişti buraya. Çünkü o Tahran'da oturuyordu. Kız kardeşler ise ilçedeydiler. Aziz evlenip Tahran'a yerleşeli bütün aileden kopmuş, gidiş gelişi kesmişti. Hatta Sait bile -Tahran'daydı- yıldan yıla Aziz'i görmezdi. Yalnızca uzaktan uzağa onun ne işler yaptığı haberi gelirdi. Serbest çalışırdı, değişik işler... Büyük bağlantılar yapardı. Bazen işleri çok iyi, bazen çok kötü giderdi. İstikrarlı değildi. Kimi zaman işleri villa tipi bir evde yaşayacak kadar parlaktı. Bazen de o kadar kötü giderdi ki hapse düşerdi. Fakat hapisten çıktığı zaman yine aynı o eski düzenini yakalardı. Son cezaevine girişi altı yıl önceydi. Ondan önce, iki yıldır ilçede yaşıyordu. Yalnızca bu iki yıl içinde onu görmek mümkün oluyordu. Ancak cezaevine düşüp tekrar Tahran'da yeniden işine başlayalı beri, artık kimse onu görmez olmuştu. Onun bu sefer her zamankinden daha zengin olduğunu söylüyorlardı. Genç bir bayanla evlendiğini söylüyorlardı. Çok şeyler anlatıyorlardı ta ki intihar edişine kadar. Bu haberi bu kez Müluk'un kendisi vermişti -hanımı. Sait'e telefon etmişti, Sait de kızlara.

Ne Müluk selam verdi ne de kızlar. Yalnızca bakıştılar; başlarını eğdiler ve ağlaştılar. Müluk, dağınık saçları, esmer ve makyajsız yüzüyle her zamankinden daha çirkin; kızlar, siyah çarşafı, kızarmış gözleriyle her zamankinden daha üzgündüler. Müluk, küçük kız kardeşinin kolunu tuttu ve başını onun omzuna dayayarak sesle ağladı:

“Bugünlerde hep çocuklarından söz ederdi. Çocuklarını özlemişti. Hep, gidelim yanlarına, derdi. Siz de ağabeyiniz yokmuş gibi... Hiç kimsesi yoktu. Peki, Azam Hanım, niçin ağabeyinizi terk ettiniz? O insan değil miydi? İnsafsızlar...” Bırakmıyordu.

Sait, Müluk’un kolunu tutup yavaşça onu kız kardeşinden ayırdı. Usulca,

“Yeter Müluk Hanım. Kendinizi üzmeyin. Bu sözlerin bir yararı yok...”

Azam şaşırıp kalmış, dili tutulmuştu. Meryem ağabeyine çıkıştı: “Bırak onu Sait, bırak söylesin.” Kadına döndü: “Niçin haksız yere konuşuyorsun? Biz onu terk ettik mi? Bir yıldır annesi hasta, hâlini sormak için bir telefon bile etmedi. Biz biliyoruz niçin...” Ve o anda annelerini hatırlayıp yaygarayı kopardı: “Tanrım, bu ihtiyar kadına nasıl haber verelim? Evladının başına nasıl bir bela geldi mi diyelim? Ona nasıl söyleyelim?”

Müluk, Sait’e baktı, başını salladı ve usulca: “Allah kahretsin.” Azam’a döndü: “Allah aşkına, kız kardeşinizi susturun. Benim şerefim var, burada yabancılar var.” Binanın içerisine işaret etti. Kendisi önden önden salona gitti. Azam Meryem’in elini tuttu. Gözyaşlarını silmesi için ona bir mendil verdi ve salona geçtiler.

Yabancılar Müluk’un kız kardeşleriydi, salonda oturuyorlardı. Meryem ve Azam daha dün, mezarın başında ilk defa onları görmüştü. Onlar, yerlerinden kalkmaksızın Sait ve kız kardeşlerinin selamına başlarını sallayarak karşılık verdiler. Misafir odasının kapısı açıktı. Sait ve kız kardeşleri o odaya giderken Müluk: “Kadınlar yukarıda. Bu oda erkekler için.”

Sait: “Kimse gelmedi mi?”

“Henüz yok, erken daha.”

Müluk, Sait'in kız kardeşlerine merdivenleri göstererek: "Yukarı buyurun." Kendi kız kardeşlerine de: "Kalkın yukarı çıkalım."

Kız kardeşleri karşı çıktılar: "Henüz kimse gelmedi."

Müluk dudak ucuyla: "Gelmesinler."

Kadınlar merdivenlerden yukarı çıktılar. Yalnızca Sait oradaydı; salonun ortasında durmuştu, kararsızdı, oyalanıyordu. Müluk merdivenlerin yukarisından geri dönerek ona: "Siz de buyurun yukarı Sait Bey. Gerçekten kimse gelmedi. Siz de yalnızsınız."

Sait: "Çok teşekkür ederim bayan. Burada rahatım."

Misafir odasına girmek üzereyken, Müluk henüz Hoca Efendi'nin haber etmediğini hatırladı. Telefonla görüşememişti.

"Sait Bey, umudum sende. Senin tanıdığın yok mu?"

"Hayır, ama bulunabilir."

Müluk: "Kurbanın olayım, sen erkeksin, tıpkı ağabeyin gibi. Yazık ki sen..." Başını çevirdi. Hanımlar yukarı çıkmışlardı. Usulca: "Yazık, bırakmıyorlardı ki sen ve ağabeyin gidip gelesiniz! Yazık o adam seni tanıyamadı!"

Sait, "Hoca Efendi ne zaman gelsin?" diye sordu.

Müluk biraz düşündü. "Bir saat sonra. Sanırım o zamana kadar herkes gelmiş olur, olmaz mı?"

"Olur, zamanı gelince ilgilenirim."

Müluk, Sait'in yardımına tekrar teşekkür edip yukarı çıktı. Sait'in kız kardeşleri henüz oturmamışlardı. Şaşkın şaşkın merdivenlerde dikilmişler, kapıyı, duvarı ve kapısı açık ve boş olan büyük odayı seyrediyorlardı.

Müluk: "Bu yukarisını önceden ayırmıştık çocuklara yurt dışından döndükleri zaman onlara vermek üzere. Biz alt kattaydık. Aşağısı da yeterliydi bize. Fakat Aziz bu odayı

bozup çalışma odası yapmıştı. Bu odayı, bu küçük odayı. O köşe...” Merdivenlerin karşısındaki odayı gösterdi.

Odanın kapısı yarı açıktı ve oradan da odanın eşyalarla dolu olduğu anlaşılıyordu; tek kişilik yatak, kitaplık, ayna. Bunlar kesinlikle Aziz’indi. Geceleri mutlaka bu odada uyurdu. Kesinlikle bu odada canına kıymıştı.

Müluk, Sait’in kız kardeşlerini büyük odaya götürerek odanın bir köşesine geçip oturmalarını istedi. Kendi kız kardeşleri ise, odanın bir köşesine geçmişlerdi. Odaya çepeçevre kanepeler koymuşlar, kanepelerin üzerine iki kat beyaz çarşaf yaymışlardı. Bu oda alt kattaki misafir odasının tam karşısında genişçe bir odaydı. Odanın alt pencerelerinde perde yoktu. Odanın içi, baştan başa yün halı seriliydi. Duvarlarda Hazret-i Ali’nin büyük bir portresi dışında hiçbir şey yoktu. Kız kardeşler portreyi görünce yeniden ağlamaya başladılar ve oracıkta, kapının yakınında -odanın köşesi- kanepeye oturdular. Müluk yeniden üst kata çıkmalarını istedi. Fakat onlar ağlarken, hayır, burası iyi, anlamında başlarını salladılar. Müluk bir daha tekrarlamadı. Üst kata, kız kardeşlerinin yanına gidip Sait’in kız kardeşlerinin oturduğu köşenin karşı köşesine oturdu. Oturur oturmaz gözü tavanın ortasında asılı duran çıplak elektrik kablolarına takıldı. “Hay aksi! Gelmedi mi bu ampul ile duyunu takmaya? Sait Bey öğleden sonra geleceğini söylemişti.”

Kız kardeşlerinden biri: “Gelecek, patlama.”

“Şimdi gelecek insanlar. Hava kararıyor, hay aksi!”

“Henüz kimse gelmedi, daha akşama çok var.”

“Peki ya ne olacak? Tamir edilmeli. Böyle hoş durmuyor.”

“Tamam, tamam. Elinden kurtuluş yok ki. Boşu boşuna bu kadar sinirleniyorsun. Gidip kendi getirsin diye Sait Bey’e söylemek istiyorsun.”

Müluk dışarı çıkmak için ayağa kalktı. “Evet, gidip ona söyleyeyim.”

Kız kardeşleri onu tutup oturtular. “Sen otur, sen artık yeteri kadar yoruldu.” Kız kardeşlerinden biri onun yerine kalkıp dışarı çıktı. Merdivenlerin yukarısında Sait’e bir şey söyleyip geri döndü.

Müluk, Sait’in kız kardeşlerine döndü: “Durumu görüyor musunuz? Buraya lamba da koymamıştık. Ne yapacaktık? İki insan... Aşağısı da bize çoktu. Bütün umutlarımız bu iki çocuğun yurt dışından gelip evlenmeleri idi, oradan, buradan... Fark etmezdi. Bu yukarisını onlara ayırmıştık. Ama...” Ağlamaya başladı.

“Yeter yeter, Allah aşkına yeter abla. Biraz da kendini düşün. Yiyip bitiriyorsun böyle kendini.” Kız kardeşleri onu teselli ediyordu.

Müluk vazgeçecek gibi değildi. “Gebersem de kurtulsam. Artık bu hayatın benim için ne anlamı var? Beni anlayacak kimse yok; bana bakacak hiç kimse yok.” Sait’in kız kardeşlerine döndü. Daha yüksek ve acınmalı: “Bu iki üç günde ne çektiğimi bilmiyorsunuz. Gözüme bir dakika uyku girmedi. Çok hastalandım.” Meryem omzuyla yanındaki kız kardeşini dürttü. Çarşafının gerisinden yavaşça: “Duyuyor musun Azam? Sadece kendini düşünüyor. Hastaymış. Demek iyi olmak istiyordun, hanımefendi?” Sonra her iki kız kardeş daha şiddetli ağlaştılar.

Müluk aralıksız ağlıyor, feryat ediyordu. Kız kardeşleri onu teselli ediyordu. “Hep gidip elbiselerini alıyorum, kucağıma koyup gözyaşı döküyorum. Hiçbir şeyine el sürmedim. Olduğu gibi bıraktım; seccadeyi bile, haplarını yuttuktan sonra üzerine durmuş namaz kılmıştı. Hâlâ duruyor, el sürülmemiş. Hep bu odaya giriyorum, eşyalarına bakıyorum, resmine bakıp gözyaşı döküyorum,” diyordu.

Kız kardeşleri Müluk’un iki yanına oturmuşlar, fısıldayarak kendi kendilerine konuşuyorlar, birlikte konuşuyorlar, başlarını sallıyorlardı. Sanki onun niçin ağladığını biliyorlar

da ona hak veriyorlardı. Yine de yalnızca kendini yiyip bitirmemesi için ağlamayı kessin diye ısrar ediyorlardı. Biri ona su getirmeye gitti. Biri, “Ölüm hak; sen kendini düşünmelisin abla. Ölenle...” dedi.

Bu söz ile Meryem âdeta tutuştu. Odayı çınlatan bir feryat kopardı. Herkes şaşırmıştı. Dönüp ona baktılar. Azam da şaşırmıştı. Ancak Meryem’in neden yanıp yıkıldığını biliyor, onunla birlikte ağlıyordu. Müluk ve kız kardeşleri birbirlerine dönüp bakiştılar, Azam’ın duymadığı bir şey fısıldaştılar. Ancak homurdandıklarını, Müluk ve kız kardeşinin ağlayıp sızlanmasından üzgün olduklarını anladı. Sonra daha şiddetli ağladı, kız kardeşi gibi feryadı bastı.

Çarşafını beline bağlamış hizmetçi kadın telaşla içeri girerek Müluk’a: “Zile basıyorlar hanım, duymuyor musun?” diye seslendi.

Müluk, “Geldim ayol” diye bağırdı. Aceleyle yerinden kalktı. Öfkeyle: “Bırakmıyor ki.” Sait’in kız kardeşlerine daha sessiz olmaları için bağırdı. Homurdanarak dışarı çıktı. O iki kız kardeş ara vermediler, öylece sesle ağlaştılar. Duymazlıktan geldiler, başlarını daha da yukarı kaldırdılar.

Müluk’un kız kardeşleri, dışarı çıkarken onun ardından bakıp başlarını salladılar. Müluk’un ayağı uyuşmuştu. Şimdi ayağa kalktığıında, topallıyor, koşamıyordu. Biri yavaşça, “Bu kadın ne kadar talihsiz! Artık hiç takati kalmamış. Daha ne kadar koşturacak? O düşüncesiz adamın elinden daha ne kadar çekecek?”

Meryem kulak kesilmiş, son cümleyi duymuştu. Aziz için söylediklerini anladı. Çarşafının ardından kız kardeşinin kulağına: “İşittin mi Azam?”

Azam, başını kaldırmaksızın, evet, duydum, anlamında ağladı.

“Bizim Aziz’e diyorlar ha!”

Azam gözlerini yumdu; evet, biliyorum, anlamında başını salladı.

Ardından her iki kız kardeş daha sesli ağlaştılar.

Müluk dönüp kimsenin olmadığını söyledi.

Yine zili çaldılar. Yine Müluk kalkıp aşağı indi. Geri gelip kimsenin olmadığını söyledi.

Yukarı kimse çıkmıyordu, belki de kimseye haber etmemişlerdi; Müluk biliyordu. Belki erkekler gelmiş şimdi alt salonda olabilirlerdi. Fakat Müluk kimsenin olmadığını söylüyordu. Peki, Aziz'in dostları neredeydi? Aziz'in burada, Tahran'da, yakını yoktu. Sadece Sait vardı ve sadece Sait'in yakınları vardı -bu kız kardeşler.

Sonraki zil telefon sesiydi, yakından geliyordu -yukarıdan, Aziz'in çalışma odasından. Müluk yine kendisi kalkarak, gidip telefona cevap verdi. Sesi geliyordu, fakat anlaşılmıyordu -odanın sessizliğini daha da yoğunlaştıran belirsiz bir fısıltıydı. Yine kapı zilini çaldılar. Kız kardeşleri Müluk'u bırakmadılar. "Sen gitme abla, kendini daha fazla yorma." Kız kardeşlerden biri kalkıp kim diye bakmaya gitti.

Meryem bir anlam çıkaramıyordu. Niçin kimse gelmiyordu? Kapıyı çalanların ne işleri vardı? Niçin içeri gelmiyorlardı? Hiçbir yakını olmayan adamın mevlidine gelmekten daha iyi ne işleri olabilirdi? Hangi sevap bundan daha hayırlıydı? Belki içeri giriyorlar, hepsi alt kattaki misafir odasına gidiyorlardı, çünkü hepsi erkekti. Peki, neden kadın gelmiyordu? Hangi kadın? Aziz ile ilişkisi olduğunu söyledikleri mi? O niye gelsin? Aziz'in dostları da, gelselerdi, hanımlarını getirmezlerdi. Keşke getirseslerdi, keşke gelselerdi. Keşke biri yukarı çıksaydı. Bu odanın kapısı yoktu ve bu kanepeler ve battaniyeler bomboş ve hiç kimse gelmiyordu. Ağabeyi, ölümünde de yaşamındaki gibi, garip ve kimsesizdi. Canım ona feda olsun! Ve hiçkırta hiçkırta ağlıyordu.